

Arrest

nr. 216 281 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 10 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 juni 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor verzoekster en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 oktober 2013 werd verzoekster een visum type C (kort verblijf) toegekend, geldig voor 20 dagen tussen 1 december 2013 en 5 december 2014. Er blijkt niet dat verzoekster na haar geldig verblijf in het Rijk België verlaten zou hebben.

Op 17 november 2017 deed verzoekster samen met de heer B.D. een huwelijksaangifte bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Aarschot, waarop een onderzoek schijnhuwelijk werd gestart.

Op 2 mei 2018 gaf de procureur des Konings van Leuven een negatief advies aangaande het voorgenomen huwelijk tussen verzoekster en de heer B.D., waarna de ambtenaar van de burgerlijke stand van Aarschot diezelfde dag weigerde om het huwelijk te voltrekken. Tegen deze weigering stelden verzoekster en de heer B.D. een beroep in bij de familierechtbank te Leuven.

Op 22 mei 2018 nam de gemachtigde ten aanzien van verzoekster de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: M., N. (...)
nationaliteit: Tunesië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

(...)

*Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat het visum vervallen is sedert 06/01/2014. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.
Bovendien werd de voltrekking van het voorgenomen huwelijk geweigerd.
Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn/haar partner geeft hem/haar niet automatisch recht op verblijf.*

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Op 14 augustus 2018 werd het kind geboren van verzoekster en de heer D.B.

Op 28 september 2018 is het huwelijk tussen verzoekster en de heer D.B. voltrokken.

Op 9 oktober 2018 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald als moeder van een minderjarig Belgisch kind D.R. Verzoekster werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie geldig van 2 november 2018 tot 8 april 2019.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht dit middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten.

Verzoekster is zwanger en de bevalling is uiterekend voor 9/8/18. (stuk 4)

Haar partner de heer D. kan het land niet verlaten nu hij momenteel in collectieve schuldenregeling zit, en hij zijn inkomsten dient te vrijwaren teneinde het minnelijk aanzuiveringsplan dat werd gehomologeerd door de arbeidsrechtbank te kunnen blijven uitvoeren en de schuldeisers met zekerheid te kunnen blijven betalen. (stuk 6)

Dit maakt dat het kind van verzoekster en de heer D. voor onbepaalde tijd- de behandeling van een aanvraag neemt gemakkelijk zes maanden tijd in beslag- zou gescheiden worden, hetgeen een schending van het familieleven van het kind zou teweegbrengen in de zin van artikel 8 EVRM en de belangen van het kind in de zin van artikel 3 IVRK.

In die omstandigheden betekent een bevel om het grondgebied te verlaten een schending van het recht op een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM .

Enkel indien het noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, kan bij wet afgeweken worden van de bescherming die artikel 8 EVRM biedt. De afwijking dient bovendien in verhouding te staan met het nagestreefte doel.

In casu is geen van voormelde limitatief opgesomde gronden voorhanden om af te wijken van de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 Vw.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG.

In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoekster bepaalde rechten werden ontnomen als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Verzoekster is zwanger en de bevalling is uiterekend voor 9/8/18..

De partner van verzoekster kan het land niet verlaten te meer nu hij momenteel in collectieve schuldenregeling zit, en hij zijn inkomsten dient te vrijwaren teneinde het minnelijk aanzuiveringsplan dat

werd gehomologeerd door de arbeidsrechtbank te kunnen blijven uitvoeren en de schuldeisers met zekerheid te kunnen blijven betalen.

Dit maakt dat het ongeborn maar weldra geboren kind van verzoekster voor onbepaalde tijd- de behandeling van een aanvraag neemt gemakkelijk zes maanden tijd in beslag- zou gescheiden worden van de heer D., hetgeen een schending van het familieleven van het kind zou teweegbrengen in de zin van artikel 8 EVRM en de belangen van het kind in de zin van artikel 3 IVRK.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige maatregel wordt genomen.

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Deze is van toepassing in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, dit is een besluit dat de belangen van de betrokkene ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C 277/11)

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

In dit verband dient er tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 Vw., waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land.

Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Met de weigering en het BGV past verwerende partij artikel 74/13 Verblijfswet en dus het Unierecht toe. In zulk geval zegt artikel 51 van het Handvest Grondrechten EU dat dit Handvest en dus ook artikel 24 daaruit van toepassing is. Artikel 24 Handvest verwijst op haar beurt weer naar onder meer artikel 3 Kinderrechtenverdrag.

Artikel 3 Kinderrechtenverdrag stelt het volgende: "Als openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen maatregelen nemen betreffende kinderen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging." Het VN Kinderrechten comité heeft verduidelijkt dat dit niet alleen geldt voor maatregelen die een lidstaat neemt rechtstreeks ten aanzien van kinderen. Het is ook van toepassing op maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden.

In casu werd verzoekster deze mogelijkheid ontnomen.

Verzoekster had elementen kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, zoals inzake de specifieke aard van de werkzaamheden van haar echtgenoot, haar vergevorderde zwangerschap en de onmogelijkheid om in haar huidige toestand zonder gevaar voor het leven van de baby terug te keren naar haar land van herkomst en het ingesteld beroep bij de familierechtbank

Verwerende partij gaat in haar beoordeling niet in op de concrete feitelijke familiale situatie van verzoekster

Het niet horen van verzoekster heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk aan verzoekster de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben."

Verzoekster wijst erop dat de gemachtigde heeft nagelaten haar te horen vooraleer de bestreden beslissing te nemen. Ze meent dat zij, indien ze wel was gehoord, specifieke elementen had kunnen aanreiken die ertoe hadden kunnen leiden dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet werd genomen.

De Raad wijst erop dat naar Unierecht het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34). De Raad onderzoekt daarom de aangevoerde schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Zoals verzoekster ook aangeeft vormt deze bepaling een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit, zoals verzoekster terecht aanvoert.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing

In dit verband verwijst verzoekster ook terecht naar het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat zij eveneens geschonden acht, en waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere

rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM wat de bescherming van het gezinsleven betreft. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In casu blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat verzoekster door de gemachtigde op dienstige wijze werd gehoord voordat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen, en gaat zelfs in het geheel niet in op de beweerde schending van het hoorrecht.

Uit vaste rechtspraak van het Hof blijkt evenwel dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht inderdaad pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift een aantal van dergelijke specifieke omstandigheden heeft aangevoerd. Zo stelt zij dat zij erop had kunnen wijzen dat zij zwanger was van de heer B.D, met Belgische nationaliteit, waarbij de bevalling was uitgerekend voor 9 augustus 2018, dat het onmogelijk was om in deze hoogzwangere toestand zonder gevaar voor het leven van de baby terug te keren naar haar land van herkomst, dat zij beroep had ingesteld bij de familierechtbank tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om haar huwelijk met de heer B.D. te voltrekken, en dat zij had kunnen wijzen op de "specifieke aard van de werkzaamheden" van haar echtgenoot, die momenteel in collectieve schuldenregeling zit en zijn inkomsten moet vrijwaren om het minnelijk aanzuiveringsplan dat door de arbeidsrechtbank werd gehomologeerd te kunnen blijven uitvoeren.

De Raad is van oordeel dat dit elementen zijn die eventueel de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. Zoals verweerder in de nota stelt, blijkt niet dat de gemachtigde op de hoogte was van bijvoorbeeld de zwangerschap van verzoekster. Het kwam evenwel de gemachtigde toe om vooraleer een dergelijk bezwarend besluit te nemen, als een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster juist te horen zodat ze dienstig voor haar belangen had kunnen opkomen en hier melding van had kunnen maken. Er ligt immers thans geen bestreden beslissing voor die volgt op een aanvraag ingediend bij de gemachtigde. Wat het familieleven van verzoekster betreft, vermeldt de bestreden beslissing slechts dat de voltrekking van het

voorgenomen huwelijk werd geweigerd en dat het feit dat verzoekster met haar partner samenwoont niet automatisch recht op verblijf geeft. Vervolgens wordt op stereotiepe wijze aangehaald dat een terugkeer naar het land van herkomst om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde de in het verzoekschrift aangehaalde elementen in zijn beoordeling heeft kunnen betrekken aangezien hij niet de mogelijkheid heeft geboden aan verzoekster om, voor het nemen van het bevel, dienstig voor haar belangen op te komen.

Hoewel de uiteindelijke beoordeling aan het bestuur toekomt van de in het verzoekschrift opgesomde elementen die verzoekster had willen opwerpen in geval ze zou gehoord geweest zijn, moet de Raad vaststellen dat de naleving van de hoorplicht er in casu mogelijks toe had kunnen leiden dat de gemachtigde een andersluidende beslissing had genomen. In dat opzicht wijst de Raad op de opmerking van verweerder in de nota dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 17 juli 2018, zodra hij vernam dat verzoekster op dat moment 8,5 maand zwanger was van haar Belgische partner, een geplande SEFOR-controle heeft afgelast. Hieruit blijkt op het eerste gezicht dus dat de gemachtigde wel degelijk enig gewicht hecht aan een dergelijke situatie van vergevorderde zwangerschap van een Belgisch kind. Die opdracht werd weliswaar pas gegeven na het nemen van de thans bestreden beslissing, zodat hieruit niet kan blijken dat aan de hoorplicht is voldaan. Geheel ten overvloede stipt de Raad nog aan dat uit de actualisatie van het dossier in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het huwelijk tussen verzoekster en de heer B.D. ondertussen op 28 september 2018 werd voltrokken en dat hun zoon werd geboren op 14 augustus 2018 en door de heer B.D. werd erkend.

Een schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht wordt dan ook aangenomen.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, hoeven deze niet verder te worden onderzocht.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES